

279.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 28 marca 1933 r.

o opiece nad muzeami publicznymi.

Art. 1. Muzeami publicznymi w rozumieniu ustawy niniejszej są wszelkie zbiory z zakresu sztuki, kultury i przyrody z wyłączeniem bibliotek, zorganizowane pod kątem widzenia wartości naukowej, artystycznej lub pamiątkowej, będące własnością:

- a) Państwa,
- b) samorządów oraz innych instytucji i korporacji publiczno - prawnych,
- c) stowarzyszeń i osób prywatnych, o ile te zbiory są udostępnione dla publiczności.

Art. 2. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego sprawuje nad muzeami publicznymi opiekę i nadzór w zakresie naukowym, artystycznym, technicznym i organizacyjnym, udziela zezwoleń na założenie muzeów publicznych, wymienionych w art. 1 lit. a) i b), oraz zatwierdza ich statuty.

Art. 3. Tworzy się przy Ministrze Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego Państwową Radę Muzealną, która jest organem doradczym i opiniodawczym w zakresie opieki i nadzoru nad muzeami publicznymi; organizację i zakres działania Państwowej Rady Muzealnej określa rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 4. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może rozciągnąć opiekę i nadzór w zakresie, ustalonym w art. 2, również na inne muzea, oprócz wymienionych w art. 1, na wniosek ich właścicieli.

Art. 5. Postanowienia ustawy niniejszej nie mają zastosowania do Muzeum Wojska i Wielkopolskiego Muzeum Wojska, nad którymi opiekę i nadzór sprawuje wyłącznie Minister Spraw Wojskowych.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy, a w szczególności określenie — w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami — sposobu wykonywania nadzoru nad muzeami publicznymi porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie piętnastego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *J. Jędrzejewicz*

280.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 29 marca 1933 r.

o rzeźniach z prawem wyłączności.

Art. 1. (1) Gmina miejska, posiadająca co najmniej 25.000 mieszkańców, może w drodze uchwały rady miejskiej dla całego obszaru gminy lub jego części postanowić:

a) przymus uboju wyłącznie w rzeźni, utrzymywanej przez gminę, lub w rzeźni, istniejącej na podstawie upoważnienia gminy (art. 6), wszystkich lub niektórych gatunków zwierząt;

b) przymus wykonywania wyłącznie w tej rzeźni ściśle określonych czynności, związanych z ubojem zwierząt, których zakres oznaczy rozporządzenie wykonawcze;

c) przymus korzystania wyłącznie z istniejącej przy tej rzeźni chłodni lub lodowni.

(2) Uchwała ta wchodzi w życie z chwilą uruchomienia rzeźni z prawem wyłączności, powinna być jednak podana do wiadomości publicznej co najmniej na rok przed uruchomieniem tej rzeźni.

(3) Uruchomienie rzeźni z prawem wyłączności wymaga uprzedniego stwierdzenia przez właściwą władzę (art. 7), iż rzeźnią odpowiada wymaganiom, określonym w art. 2.

(4) Postanowienia artykułu niniejszego nie dotyczą uboju, dokonywanego na potrzeby wojska w rzeźniach polowych, organizowanych również w czasie ćwiczeń wojskowych i manewrów.

(5) Skutki wprowadzenia wyłączności uboju na terenie gminy nie dotyczą rzeźni, pracujących przeważnie na potrzeby eksportu, oraz rzeźni, stanowiących własność spółdzielni rolniczo - handlowych.

(6) Postanowienia artykułu niniejszego mogą mieć zastosowanie również do tych gmin miejskich i wiejskich z ludnością mniejszą, niż wskazana w ustępie pierwszym, które uzyskają na to zezwolenie Ministra Spraw Wewnętrznych, udzielone w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 2. (1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu ustali warunki, którym rzeźnie z prawem wyłączności winny odpowiadać pod względem sanitarnym i technicznym, oraz przestrzegać będzie, ażeby koszty urządzenia tych rzeźni nie powodowały konieczności ustalania nadmiernych opłat za ich używanie.

(2) Ponadto rzeźnie takie winny posiadać odpowiednie chłodnie oraz zakłady do przerobu odpadków ubojowych.

Art. 3. Wysokość opłat za używanie rzeźni z prawem wyłączności winna być określona tak, aby opłaty te nie przekraczały kosztów utrzymania